

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per
Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum,
quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia
Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1720

Quæst. 540. Ubi & quibus indulgentiæ concedi possunt.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73982](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73982)

concessa Episcopo extendit se ad defunctos, quippe non subditos illius. Suar. l. c. n. 9. Sa. v. indulgentia. n. 9. Bellarm. l. 1. n. 11. Laym. l. 1. c. 4. n. 1. Castrop. l. c. n. 9. & alii passim cum communi; residetque hæc applicatio indulgentiarum penes solum Pontificem, in aliis verò ex illius tantum delegatione, quæ raro fieri solet. Castrop. tr. 24. d. unic. p. 10. num. 8. ubi etiam, quod necessarium in concessione exprimi defunctos, pro quibus intentionem suam declarat Pontifex.

4. Quartò: non minorem, imò fere majorem quam Episcopi & Archiepiscopi potestatem largiendi indulgentias pro provinciis suis habent Sedis apostolicæ Legati, Abb. in c. 1. de Off. Legat. n. 2. quæ quanta singulis competat, cum jure communi expressum non sit, ex usu & commissione seu legationis eorum literis est desumendum. S. R. E. Cardinalibus competit quoque potestas largiendi indulgentias centum dierum pro Titulis suarum ecclesiarum, non quidem de jure communi, sed ex speciali privilegio, ut Bolognet. de indulg. num. 21. apud Wiestn. h. t. num. 150. imò ex consuetudine absque scripto, ut Nav. notab. 21. apud Gobat de indulg. n. 55. Prælatos verò sæculares inferiores Episcopo ipsūque Vicarium generalem Episcopi quā talem eā potestate de jure communi non gaudere certum est; idem est de Prælati & Superioribus Regularium, quamvis horum permixtis respectu suorum subditorum ex privilegio competat potestas concedendi aliquas indulgentias, quæ quanta sit, ex tenore illius privilegiorum eorundem desumendum.

Quæst. 539. Num consuetudine legitime præscripta inferiores Episcopo Prælati acquirere possint potestatem dandi indulgentias?

R Esp. in hoc non convenire AA. negant id ipsum Sotus in 4. dist. 22. q. 1. a. 4. Suar. d. 55. S. 4. n. 3. & alii apud Laym. l. c. c. 4. n. 3. eò quod vel Pontifex sciat talem consuetudinem, & toleret, & hinc censetur tacite approbare talem potestatem, adeoque ea non vi consuetudinis, sed tacito ipsius Papæ consensu acquiritur: vel ignorat, & tunc nulla nascitur consuetudo, quia deficit consensus ad illam inducendam necessarius. Affirmant è contra cum gl. fin. in c. accedentibus de excess. Prælat. Laym. l. c. n. 4. Gobat n. 79. quorum sententiam non improbabilem dicit Pirh. h. t. n. 46. quia consensus Papæ, alteriusve legislatoris ad consuetudinem requisitus per ipsos canones & leges approbantes legitimam consuetudinem etque vim juris non scripti conferentes habetur seu suppletur.

Quæst. 540. Ubi & quibus indulgentiæ concedi possunt?

R Esp. cum concessio hæc sit actus jurisdictionis non contentiosæ, sed voluntariæ, neque strepitum iudicii contineat, extra territorium sibi subditis ubicunque existant, indulgentias concedere potest, nihilominus vi hujus jurisdictionis, quæ in non subditos exerceri nequit ligando & solvendo, indulgentiæ exteris concedi non possunt, juxta c. quod autem, h. t. ubi quod indulgentiæ, quæ conceduntur ab Episcopo ad annum in dedicatione ecclesiarum, vel contribuentibus ad reparationem pontium potestate ecclesiastica, tanquam ob actum pium, conceduntur non nisi subditis diocesanis, aut qui in diocesi per majorem aut notabilem anni partem commorando quasi domicilium in ea sortiuntur,

conferri aut ab iis lucrari possint, nisi tamen exteris proprii eorum Episcopi specialiter conferent, concedi indulgentias ab Episcopo alieno, ut Abb. in c. c. quod autem, n. 7. pia loca visitare aut peregrinari volentibus consulens, ut abituri indulgentias in terris illis alienis lucrandi licentiam à proprio Episcopo petant. Sic indulgentiarum omnino incapaces sunt infideles, cum Ecclesiam non ingressi per Baptismū spirituali & Ecclesiasticæ potestati non subiciantur. An verò, non obstante carentiā Baptismi, concedi possint catechumenis per modum suffragii, incertum est, affirmat Nav. de indulg. not. 31. in fine. Benzon. l. 5. de jubil. c. 15. dn. 28. assert. 6. Henric. l. 7. c. 18. n. 3. quod probabiliter reputat Laym. ex ea ratione, quod applicatio indulgentiarum non exposculet jurisdictionem, ideò, quæ defunctis existentibus in purgatorio prodest. Ad hæc faristactiones propriæ possunt applicari illis, ergo etiam communes per pastores Ecclesiæ, contrarium verius censet Suar. d. 52. S. 4. num. 8. Filliuc. tr. 8. c. 8. q. 10. n. 214. Bonac. d. 6. de indulg. q. 1. p. 5. n. 2. Castrop. l. c. p. 8. n. 2. ex ea ratione, quod Ecclesia nunquam fuerit usā modo applicationis, quod signum est, hanc potestatem ei non competere. His tamen non obstante, indulgentiæ à Papa toti Ecclesiæ & ab Episcopo communitati diocesanæ ab ipsis concedentibus lucrari possunt, etsi nemo jurisdictionem in se ipsum exercere possit, ut cum D. Thom. in addit. ad 3. part. q. 27. a. 4. Suar. l. 6. de LL. c. 12. n. 8. Laym. l. 1. tr. 4. c. 27. n. 31. Barb. de potest. Episc. cir. alleg. 88. n. 28. & alii communiter; cum hi concedentes non debeant esse deterioris conditionis quam eorum subditi, cumque hæc concessio seu dispensatio thesauri Ecclesiæ non sit actus jurisdictionis contentiosæ, sed voluntariæ inter eos, à quo & in quem exercetur, non requirit distinctionem, de quo lib. 3. tit. 7. Idem dicendum de exemplis à jurisdictione, quod, etsi habere se videantur à jurisdictione, fruuntur tamen indulgentiis Episcopalis, ne emptio inducta in favorem, in illorum odium & dispendium detorqueatur. Nav. notab. 31. num. 13. Chokier. de jurisd. Ordinar. in exempl. q. 58. n. 5. Pirh. h. t. n. 47.

Quæst. 541. Quæ conditiones requirantur in lucrato indulgentias?

1. **R** Esp. præterquam quod debeat esse subditus largientis indulgentias & baptizatus, item in statu viæ, cum existentibus in cælo nihil prosint, dum non habent quicquam culpæ, quod per illas iis remittatur, & existentibus in purgatorio etsi prosint, hi tamen eas propriè non lucrantur, sed iis per modum suffragii applicantur, existentibus etiam, in limbo non prosint, quia baptismo carent, & membra Ecclesiæ non sunt, requiritur primò, ut non sint excommunicati excommunicatione majore, cum ea priver communibus Ecclesiæ suffragiis, Sacramentis, orationibus, bonisque inter membra Ecclesiæ unita distribuendis, juxta can. 32. & can. 105. caus. 11. q. 3. & ita ex communiore tradunt Suar. d. 12. S. 2. n. 3. Sa. v. indulgentia. n. 2. Laym. l. c. tr. 7. c. 6. n. 2. Castrop. l. c. p. 8. n. 5.

2. Secundo: requiritur, ut tempore, quo quis eas lucraturus est, sit in statu gratiæ, tum quia indulgentia non nisi verè poenitentibus applicatur, tum quia manens astrictus poenæ æternæ, non est capax remissionis poenæ temporalis, cum non videatur convenire divinæ providentiæ & gubernationi remittere poenam ei, qui in culpa, ob quam

reatus